



Lucie
KAŇKOVÁ

Když zpívám, je mi skvěle

Příběh operní pěvkyně Lucie Kaňkové je tak trochu neuvěřitelný a povzbuzující zároveň. Toužila zpívat, ale na soutěžích se jí zpočátku nedařilo a pedagogové ji odmítali učit s tím, že nemá talent ani hlas. Nevzdala to a po letech neúspěchů si řekla, že když ji doma nechtějí, zkusí štěstí venku. Byl to začátek úspěšné kariéry.

TEXT EVA RIEGEROVÁ

Vysvětlíte mi, jak je možné, že jste byla bezmála do svých dvaadvaceti let coby zpěvačka tak nekompromisně odmítána?

Pocházím z rodiny, kde všichni profesionálně hráli na nějaký hudební nástroj. Já jsem se od čtyř let věnovala houslím a k tomu jsem si automaticky prozpěvovala. Popravdě to žádný zázrak nebyl, i když mě to bavilo ze všeho nejvíc. Můj sopránový hlas byl sám o sobě přirozeně ostrý a ve vysokých polohách možná až nepříjemný. Celá svá teenagerovská léta jsem chodila jednou týdně na Hudební školu hl. m. Prahy k neskutečně trpělivé Magdě Bělohávkové, které jsem dodnes vděčná, že mě od zpěvu neodrazovala a vytrvale připravovala na různé soutěže.

Obdivuji vaši neústupnost, já už bych to dávno vzdala. Ale vždyť já taky málem jednou zpívat přestala. Třeba ve dvaadvaceti, krátce předtím, než jsem odjela studovat zpěv do Švýcarska, jsem šla

na svoji poslední hudebkovou soutěž. Velmi nahodilým způsobem jsem zazpívala první árii Mozartovy Královny noci a byla si jistá, že u poroty s tak těžkým repertoárem zaboduji. Nakonec jsem nedostala žádnou cenu a to mě tak nějak dorazilo. Rozhodla jsem se už nikdy nezpívat.

Týden nato mi ale zavolal ředitel švýcarského operního studia a oznámil mi, že mě chce přijmout! A zase mi bylo do zpěvu.

Proč zrovna Švýcarsko?

Do Švýcarska jsem jezdila od svých osmnáctin za přítelem, a protože jsem tehdy ještě nemluvila německy, pomohl mi potkat se s profesory. Napsali jsme na několik univerzit a jela jsem jim prostě zazpívat. S mojí současnou profesorkou Barbarou Locher jsme si padly okamžitě do oka. Vsadily jsme vše na jednu kartu a riskly rovnou magisterské studium v již zmíněném operním studiu, a to hlavně proto, že jsem se tam se všemi mohla dobře domluvit anglicky či francouzsky.

Proč vás vzala ona?

První setkání bylo legrační. Když jsem k ní dorazila, zazpívala jsem jí šíleně vysokou a rychlou skladbu. Koukala na mě jak na zjevení a pronesla, že by se s tím dalo jít na olympiádu a že obdivuje, jak tam ty výšky pálím a nebojím se ničeho. To ji přesvědčilo, že svůj cíl znám a půjde to. Také jsem pod jejím vedením ukončila dvě magisterská studia s vyznamenáním, takže to tak asi mělo být.

Každopádně ve Švýcarsku jste konečně měla úspěch, začala vyhrávat soutěže...

Ano, ale chvilku to trvalo, protože můj hlas opravdu nebyl zpočátku světoborný. U přijímacích na mě koukali, že jsem spadla z višně, protože se tam normálně hlásí lidé po tří- až pětiletém studiu. Komise mě přijmout nechtěla, ale pan ředitel přede všemi prohlásil, že by to se mnou chtěl zkusit, jako experiment, a tak jsem se stala pokusným králíkem.

Jak vám to šlo?

První rok nebyl nijak zázračný, respektive prošla jsem si

doslova peklem, protože kolem mě byli samozřejmě velmi dobří zpěváci, co zpívali velké árie, zatímco já měla úplně základní repertoár. Stavěla jsem techniku od naprostých základů, zvládnout tělo, svaly, krůček po krůčku. Obrovský tlak na psychiku a obrovská spousta práce, která se ale vyplatila. Po dvouletém studiu jsem to zkusila v Karlových Varech na naší největší pěvecké soutěži Antonína Dvořáka, kde jsem v juniorské kategorii skončila druhá a to mě samozřejmě namotivovalo. V následujícím roce už jsem vyhrála její velkou operní kategorii. A hlavně jsem tam ale získala i mnohé cenné kontakty.

Co vám, tak se v Karlových Varech začala také odvíjet vaše spolupráce s Gabrielou Beňačkovou.

V době, kdy jsme se seznámily, zemřela paní Beňačková maminka a mně babička. Byly jsme v podobné životní situaci a ona mi tu babičku trochu suplovala. Vzala si mě pod křídlo a s lec-

Vpravo v Divadle J. K. Tyla v Plzni proběhla minulý týden premiéra opery Korunovace Poppey, kde zpívá hlavní roli Poppey. Dole na koncertě ve Stavovském divadle a vpravo dole s rádkyní a přítelkyní, slavnou Gabrielou Beňačkovou.



čím mi pomohla. Vidáme se, i když teď bohužel málo. Obě zpíváme a cestujeme a není jednoduché najít časovou skulinku. Máme milý, skoro rodinný vztah a je to hrozně fajn.

Co říkala rodina na váš odchod do Švýcarska?

Rodiče mě vždy podporovali ve všem, co jsem chtěla, ale žádný operní zpěvák u nás v rodině nikdy nebyl, a tak si nebyli na začátku jistí, jestli mám nějaký potenciál. Jsem jim vděčná, že jsem mohla vystudovat housle, dodnes mi to pomáhá s intonací i hudebním chápáním. Myslím ale, že jsou dnes rádi, že jsem se dostala na sólovou úroveň, že pokračuji v rodinné hudební tradici, snad jim nedělám ostudu. Hra na housle mě vždy stresovala a bála jsem se vystupovat, ale když začnu zpívat, je mi skvěle. Udělala jsem dobře.

Často vystupujete v zahraničí, v čem je to jiné?

Pokud mám odpovědět úplně na rovinu a jen za sebe – necítím tam takovou tu českou zášť. Nemůžu se zbavit pocitu, že u nás velmi fungují archetypy

primadon, které když se někde vyskytnou, zbytečně to narušuje pohodu. Jsem moc ráda, že mám zahraniční zkušenost, dá to člověku úplně novou perspektivu, pokoru a prohloubí jazykové znalosti.

Bráníte se?

Nejsem moc konfliktní osoba, snažím se s lidmi vycházet, a i když se třeba ozvou nějaké pomluvy, nemám zapotřebí to nějak rozmazávat. Hádat se, to

určitě ne, spíš si myslím, že je tohle hrozně zbytečné a snažím se přes to přenést.

Dá se kariéra operní pěvkyně sloučit s rodinným životem?

To je velká otázka, která mě

čím dál tím víc dohání, protože jsem už ve věku, kdy bych rodinu chtěla i fyzicky mít měla. Děti určitě chci a věřím, že se rodina s kariérou skloubit dá. Vidím kolegyně okolo sebe, kterým to funguje, všechno se dá nějak vyklíčkovat, na druhou stranu jsem to sama zatím nezažila, tak těžko soudit. Jsem přesvědčena o tom, že dítě uklidňuje hudba, na kterou si zvykne už v bříše, protože jsem

nejednou zažila, jak miminka spala v kočárku během zkoušky v divadle vedle burácejícího orchestru. To mě uklidňuje i dává naději, že to půjde. Popravdě za sebe si vůbec neumím představit, že bych někdy v životě zpívat přestala. I když tento příklad z domova mám.

V jakém smyslu?

Moje máma se kariérou houslistky vzdala kvůli rodině. Oba rodiče jsou muzikanti, ale vzhledem k tomu, že je táta náš přední violoncellový virtuos a máma hrála sice dobře, ale v rámci orchestrů, tak se po deseti letech manželství rozhodla, že je čas mít rodinu a hraní se zcela vzdala. Táta jezdil po světě a vydělával, máma se o nás se sestrou starala.

Co máte na své práci nejradši?

Hrozně ráda komunikuju z pódia s publikem, nedokážu zachytit jeden bod v dále a zpívat do ničeho a nikomu. Baví mě, že když nedržím v rukou hudební nástroj, mám svobodu pohybu, můžu skoro cokoli. Nedávno jsem zpívala koncert, který nahrávalo rádio. Prosili mě, ať se nehýbu od mikrofonů a stojím na místě. Opravdu jsem se snažila, ale pan zvukař mi po koncertě chmurně sdělil, že jsem se pohybovala v prostoru dvou metrů čtverečních. No prostě stát na jednom místě není má silná stránka. A co mě opravdu vnitřně uspokojuje? Že lidé během koncertu zapomenou, co se děje za dveřmi sálu, na všechno venku, a užívají si hudbu se mnou, usmívají se, reagují, tleskají a jsou spokojení. To je, myslím, alfa a omega, proč se téhle práci věnuji. Přináší radost. ●

LUCIE KAŇKOVÁ (1991)

- Operní pěvkyně.
- Pochází z rodiny s bohatou hudební tradicí.
- Studovala Pražskou konzervatoř a univerzity v Bernu a Lucernu. Dokončuje doktorát na AMU.
- Vyhrála mnoho soutěží včetně mezinárodní soutěže A. Dvořáka.
- V českých divadlech ji můžete mimo jiné vidět aktuálně jako Poppeu v barokní opeře Korunovace Poppey v Plzni (premiéra byla 15. 8.). Od podzimu jako Královnou noci v pražském Stavovském divadle. Dále v Opavě jako Violettu Valéry v La Traviatě, Zuzanku v Mozartově Figarově svatbě a od února 2021 jako Gildu ve Verdiho Rigolettovi. V Ostravě zpívá Barče ve Smetanově Hubičce.